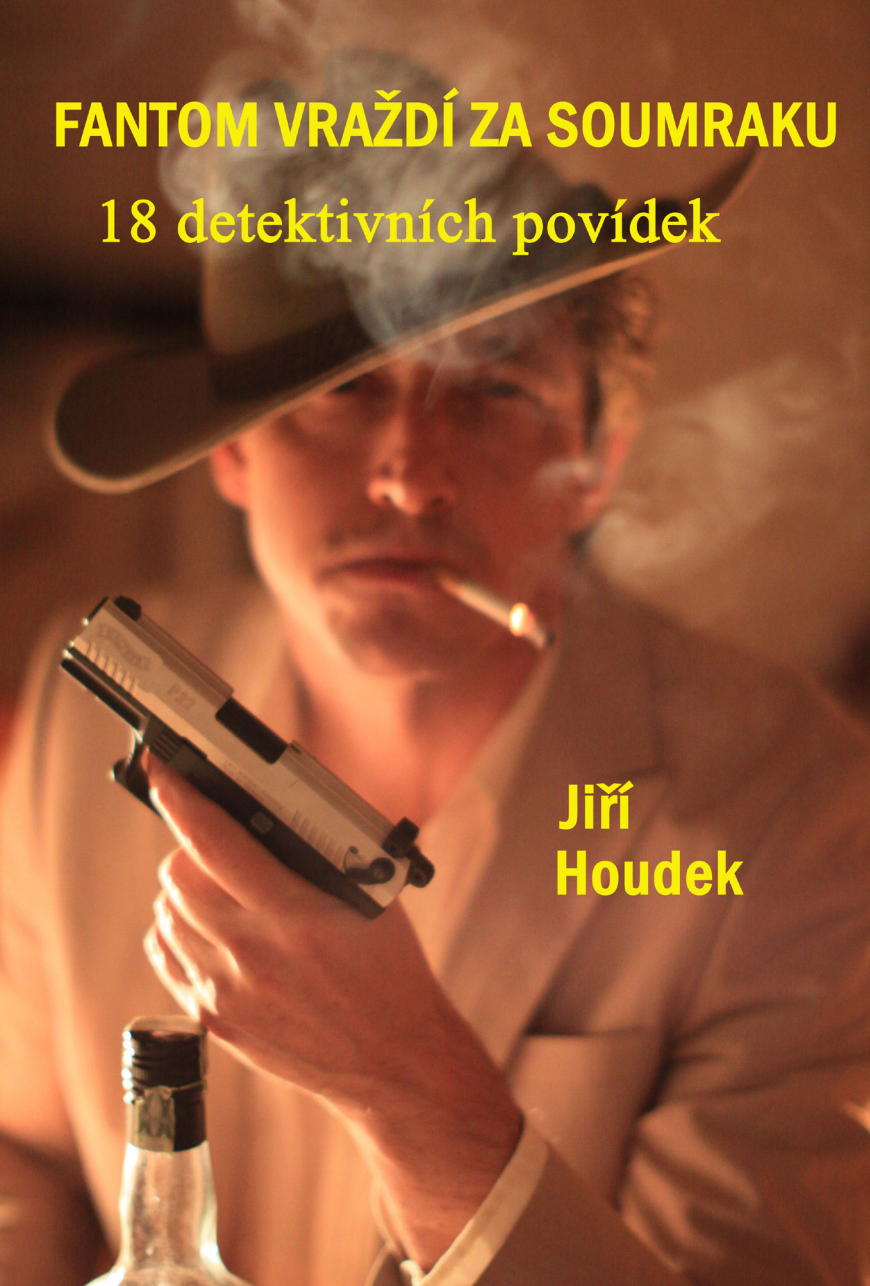

FANTOM VRAŽDÍ ZA SOUMRAKU

18 detektivních povídek

Jiří
Houdek

Fantom vraždí za soumraku

Vydal Jiří Houdek – nakladatelství Irgona
v roce 2013

www.irgona.cz

© Jiří Houdek

ISBN 978-80-87852-02-6

Upozorňujeme, že tato kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek, ani žádná její libovolně dlouhá část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována či kopírována jakýmkoli způsobem. V případě dalšího šíření či kopírování neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Jiří Houdek

FANTOM VRAŽDÍ ZA SOUMRAKU

(18 detektivních povídek)

nakladatelství IRGONA

Obsah

ČÁST PRVNÍ / **Serpentýny osudu**

Pomstu v sobě máš.	6
Bonnie a Clyde z Jižního města.	17
Smrt přichází na silvestra	23
Přelud v bílém	37
Intuice.	44
Kudy kráčí zrada.	51
Vražedné prococtví.	62
Návštěva z pekla	72
Láska, jaro, smrt.	81
Noc nájemných vrahů	92
Vášeň nezná slitování	101

ČÁST DRUHÁ / **Záhady pro Marka**

Vražda, noc a krásná blondýna	108
Ďábelský plán od přítele.	118
Klíček	132
Krvavý poklad	137
Černý kůň.	149
Krotká dáma na útěku	156
Fantom vraždí za soumraku.	164

ČÁST PRVNÍ / **Serpentýny osudu**

Pomstu v sobě máš

No tohle! Zaskočí ji vlastní slzy! Kateřina se nestačí divit. Myslela si, že už nedokáže plakat. Od sedmi let, když se rozváděli její rodiče, jí slzy po tvářích netekly. A teď, v devatenácti, ji rozbřečí blbejch dvacet kilo vepřového!

* * *

„Makej do obchodu a kup vepřový maso! Dvacet kilo! Hni sebou! Jestli ti to nedošlo, budou se tu slavit narozeniny!“ Hlavní hospodyně Lívie řvala jak na lesy. Byl to její normální stav. Za tři měsíce práce pod Líviiným diktátorsko-uzurpátorským vedením si Kateřina na křik a invektivy všeho druhu začala zvykat. „Zavolej řidiče a švihej, ať jsi do půlnoci zpátky!“ slyšela za sebou Kateřina, když spěšně kráčela z obrovské kuchyně ke dveřím do rozkošné haly.

Teprve teď, když sedí vedle pánova osobního řidiče, vedle toho hezkého světlolasého Romana, se Kateřina rozpláče naplno. V limuzíně se zatemněnými skly, v luxusním bouráku, který důstojně vyjíždí z vrat milionářského sídla, jí Lívie nemůže vidět!

Roman přijíždí k nejbližší křižovatce a zamračeně vrčí: „Kam teď? Do Prahy? Nebo někam jinam?“

Kateřina jen vzlykne: „Já nevím, třeba do pekla!“

„Dálnice do pekla je ucpaná. Moc hříšníků. Vybereme Prahu...“ zaseptá Roman a otočí pneumatiky za čtyřicet tisíc směrem ke stověžatě.

* * *

V nákupním centru měli naštěstí ještě otevřeno. Pravda, zoufalství se ke Kateřině vrátilo ihned poté, co zjistila, že vepřového je na regálu jen devět balíčků, po půl kile každý. Děs! Co teď? Najít ve 22:10 v Kauflandu vedoucího oddělení masa a uzenin je krajně složitý úkol. Ale přesvědčit ho, že by měl naporcovat, zabalit a prodat dvacet kilo vepřového úplně neznámé holce, jejíž jedinou předností je souměrná postava a hezká tvář, to zabralo víc jak půlhodinu naprosto přesvědčivé argumentace, za kterou by se nestyděl ani předseda Valného shromáždění OSN.

Když se ve 23:48 vypořádala z limuzíny a vkročila do kuchyně s obří fláketou masa zabalenou do celofánu a ještě do jednoho celofánu, Lívie si ji změřila pohledem plným pohrdání a znechuceným tónem pronesla: „Od-

nes to do budky – bodyguardům...“ a teprve když se Kateřina přikovaná údivem k podlaze nebyla schopna ani pohnout, Lívie ještě suše dodala: „Změna plánu. Pánovy narozeniny se nebudou slavit tady, ale ve Španělsku. Odlétáme zítra, v šest ráno. Messenger přivezl před chvílí letenky. Koukej umýt nádobí od večere. A hned. Jinak si mě nepřej!“

Dívka utíká do malého domku pro strážné a bodyguardy, potom zpátky do kuchyně, rychle umýt nádobí, pak do svého miniaturního pokoje, sbalit pár nejn nutnějších věcí, – „jak dlouho tam vlastně budeme, v tom Španělsku?“ – napadá ji, když si lehá pod deku, aby si alespoň na tři hodiny zdřímla...

* * *

V letadle směr Barcelona dívka neklidně přemýšlí o životě. Lívie našťastí nasupeně sedí v business classu, Kateřina má v turistické třídě vzácné dvě hodiny klidu, a to i přesto, že se tísní mezi tlustou snědou babou pocházející patrně z Maroka a divným katalánským managerem, co si pořád něco polohlasem mumlá pro sebe. Ne, spát se tu pořádně nedá. A tak se hlavou honí různé myšlenky na právě uplynulé dny a hodiny a minuty...

Její zaměstnavatel a domácí pán v jednom má jméno, které zná celá republika. Ivan Traman. Majitel prosperující cestovní kanceláře a několika továren na výrobu kosmetiky. Nestoudně bohatý, s krásnou, o sedm let mladší manželkou, údajně třetí nejbohatší muž ve státě. A právě se chystá oslavit své čtyřicátiny. V jeho luxusní vile se přípravy rozjely naplno už před dvěma týdny. Do nádherného domu se zahradou měly přijít celebrity všech druhů, kategorií a vah: herci, zpěváci, moderátoři, missky, pár sportovců ověncených medailemi z olympiád. Suma sumárum – čtyřicet nejslavnějších mužů a žen ze všech zákoutí šoubiznysu. Jenže včera večer, právě ve chvíli, kdy Kateřina odjížděla shánět maso, zavolala do vily policie. Mají prý od informátorů čerstvou hlášku, že při oslavách narozenin se někdo pokusí Tramana zabít. Po vzrušené diskusi s odborníky z kriminálky uslyšel magnát od české policie vychytralou radu: „Nejlepší by bylo odjet! Nahonem, okamžitě, na místo, které je daleko od Prahy, nejlíp v zahraničí. Pozvěte si hostů kolik chcete, ale ne k sobě domů!“ zněla výzva kriminalistů.

* * *

„No nazdar!“ říká si Kateřina už potřetí a rozhlíží se po stěnách luxusní vily Rosamar, nacházející se 30 kilometrů severně od Barcelony. Přiletělý

s Lívií záměrně o den dřív, aby všechno v klidu stihly připravit k oslavám Tramanových narozenin. Oslavenec, jeho krásná manželka Natálie a šílená smečka VIP hostů dorazí zítra dopoledním letadlem. Pobyt pro ně začne exkluzivním obědem a večer poteče šampaňské proudem. V noci prý bude i ohňostroj...

„Bože, ta vila je krásná!“ Křišťálové lustry, mosazné kliky u dveří, pozlacený rám zrcadla v koupelně... a je přesně taková, jakou si ji přáli mít policisté. Ze strany silnice palmový háj, vysoká železná ohrada, kamerový systém... Z opačné strany, od moře, Rosamar chrání sotva metr vysoká kamenná zídka. Ano, je nízká, jenže vyšší tenhle miniaturní val opravdu být nemusí, vždyť pod ním už jsou jen skály, pár ostrých kamenů a mořské vlny divoce narážející do břehu pod srázem.

Kateřinu vyrušil Líviin křik: „Kde jsi!? Dělej! Dej se do práce!“ Dívka si uvědomila, že tahle skoro čtyřicetiletá šeredka ji vlastně za celé tři měsíce ještě neoslovila jménem...

* * *

Následující den odpoledne to vypuklo! Čtyřiaadvacet „vipáků“ plus Traman se ženou přiletěli poledním letadlem. Vtrhly do domu jako kobylky. Přípitky, smích, zdvořilostní polibky, strojené úsměvy... Kateřina pobíhala jak šílená, Lívie na ni jen pořvávala: „Vezmi koště a zameť terasu... odnes do haly mísu s ovocem... přines víno... otevři láhev koňaku!...“. Dívka si přesto připadala, jako když surfuje po televizních kanálech o silvestrovské noci. Na terase pokoušel známý tlustý bavič, mluvil s někým mobilem a tvářil se tragicky, v hale se věhlasný moderátor dohadoval s předsedou parlamentu, jestli si má koupit ferrari nebo chevroleta.

Samotná oslava se rozjela ještě před setměním, vipáci se ládovali, jako by dva roky pobývali v uprchlickém táboře v Somálsku. Kateřina sotva stíhala měnit ušpiněné ubrusy a nosit na bufetový stůl další a další dobroty, které s nevídanou rychlostí mizely. A také nesměla zapomenout, že až se přiblíží půlnoc, začne honosný desetiminutový ohňostroj. Musí totiž dbát na to, aby právě v tuhle chvíli měl každý z hostů v ruce sklenku s ideálně vychlazeným šampaňským. Bude-li komukoli sklenička šampusu chybět, tak to dívka od Lívie pořádně schytá.

* * *

„Prásk! Bum! Ssssss...“ ohňostroj skončil a Kateřina začíná být čím dál tím více unavená. Chce se osvěžit chladivým mořským vzduchem, a proto

odvází na pojízdném vozíku další várku koktejlů na terasu. Tam zaslechne, jak jeden z olympijských vítězů přiopil oznamuje známé muzikálové zpěvačce, že „není nic krásnějšího, než květnová noc u Středozemního moře“. Když potom hokejistovi, jenž právě slaví nebývalé úspěchy v NHL, Kateřina nese již sedmou piña coladu až přímo k zídce nad mořským skalnatým břehem, náhodně zaslechnutá slova musí sama pro sebe potvrdit. Není nic lahodnějšího, než květnová noc u Středozemního moře...

Ve tři v noci jsou namol už úplně všichni. Známy bavič v jednu chvíli vytřeští oči a hlasitě se upšoukne. Hned poté se odpotácí na záchod s omluvným úsměvem na tváři. Předseda poslanecké sněmovny nepokrytě svádí vítězku poslední SuperStar a je mu zjevně jedno, že věkový rozdíl mezi ním a začínající zpěvačkou činí minimálně nějakých třicet let. Hokejista z NHL zvrací pod vysokou palmou hned u bazénu a kňouravým hláskem kastráta volá nějakou Henriettu. Kromě Kateřiny ho však nikdo nemůže slyšet, protože většina hostů se potácivě přesunula do jídelny, kde se muzikálová zpěvačka zrovna svlékla do naha a v Evině rouše tančí cosi jako foxtrot mezi špinavými talíři na jednom ze stolů.

Lívie to zahlédne a lusknutím prstů k sobě přivolá Kateřinu. Následuje velitelské kývnutí bradou směrem k obnažené tanečnici. „Diskrétně uklid' to nádobí do kuchyně, ať to nerozdupe. Pak si můžeš jít lehnout. Naříd' si ale na mobilu budíka! V devět už musí bejt hotový kafe a čaj a každému, kdo bude vzhůru, uděláš snídani!“ poroučí svým skřehotavým hlasem Lívie.

„Spát, spát, spát...“ opakuje si se zoufalou radostí Kateřina, když unaveně klopýtá se špinavým nádobím do kuchyně. Za deset minut už usíná v miniaturním „pokoji pro nižší personál“, jak vtipně oznamuje španělský nápis na úzkých dveřích.

* * *

„ÁÁÁÁ! Pomóc!“ ječivý hlas se zařezává do uší. Kateřina nejdřív neví, jestli to není sen... Ne, není... Slyší ten jekot pootevřeným okénkem znova. „Když chlastaj, nevědí, kdy přestat,“ pomyslí si dřímotou omámená dívka. Jenže jekot nepřestává. Potom Kateřina slyší z dálky větu: „Proboha – vždyť je mrtvej!!!“

* * *

Mrtvé tělo Ivana Tramana objevila vítězka SuperStar a předseda poslanecké sněmovny. Oba byli opilí a snad právě proto se rozhodli, že

přelezou nízkou zídku, sešplhají po pár kamenech a sednou si na jeden z výčnělků skály, na níž celá vila Rosamar stála, a budou pozorovat, jak nad mořem vychází slunce. Předseda si od jednoho ze strážných stojících u vchodu půjčil baterku, vzal SuperStar za něžnou devatenáctiletou ruku a celý roztožený pomyslením na eventuální sex s pubertačkou začal spolu s dívkou sestupovat zhruba do dvou třetin skály. Tam už měli vyhlédnutou plošinku, na které se chtěli posadit... Když ale na plošinu konečně sestoupili, pokusil se předseda SuperStar políbit, ta udělala malý upejpvavý krůček dozadu, aby to hned zezačátku nevypadalo, že je nějaká lehká holka, když v tom nečekaně o něco měkkého zakopla. Překvapeně se ohlédla, předseda na „to něco“ posvítíl baterkou a v kuželu světla náhle uviděli obrovskou louži krve a mrtvolu Ivana Tramana, kterému z hrudi trčela rukojeť kuchyňského nože na porcování masa. Dívka začala řvát hrůzou. Předseda poslanecké sněmovny jen stál, potil se a nebyl schopen ze sebe vydat ani zvuk. Naprosto ztuhnul.

* * *

Španělská policie si dala na čas. Křik „SuperStarky“ všechny probudil ve čtvrt na šest ráno. Auto s nápisem Policia Local zabrzdilo před vchodem do vily až v devět. Přivezli ale s sebou i tlumočníka z konzulátu. Anglicky uměli barcelonští policisté jen trochu a z Čechů ovládal španělštinu pouze mrtvý Ivan Traman.

Policisté po krátkém ohledání mrtvoly i místa činu konstatovali to, co beztak věděli už všichni přítomní. Ivana Tramana někdo zabil. Jediným, silným, přesně vedeným úderem do srdce. Potom ho vrah dotáhl k nízké zídce a bezvládné tělo přehodil přes hrazení dolů. Zlosyn původně asi chtěl, aby tělo zmizelo v moři. Je možné, že špatně odhadl místo, odkud má mrtvého hodit dolů, nebo neměl tolik síly, aby mohl bezvládné tělo odhodit dál od skály. Vždyť Traman vážil kolem osmdesáti kil. Krátce a jednoduše – mrtvola se v průběhu pádu zachytila na malé skalní plošině, kterou si ještě za světla, v odpoledních hodinách předchozího dne, rafinovaně vyhlédl pro svou eventuální milostnou avantýru předseda Poslanecké sněmovny.

Policejní lékař po ohledání těla zjistil, že rána do srdce byla smrtelná a že exitus nastal nejspíše mezi čtvrtou a půl pátou ranní. Svědci tohoto zločinu se – pochopitelně – žádní nenašli. Podezřelí byli všichni, kdo ve vile tu noc pobývali. Záznamy z bezpečnostních kamer ukázaly, že hlavním vchodem se do Rosamar nikdo nevpířil a ze strany moře to prostě nešlo, protože doplavit ke skálám, aniž by silné vlny tohoto vetřelce ne-

vrhly na ostré a kluzké kameny, bylo zhola nemožné. Přijet tam člunem také nešlo, protože ten, aby vůbec zůstal celý, by musel kotvit pětadvacet metrů od skály, na níž vila stála. Takže možný vetřelec by zase musel do vody...

Okruh podezřelých se tudíž velice rychle omezil na čtyřiadvacet „vipáků“, Tramanovu krásnou ženu Natálii, pomocnici Kateřinu, zlou hlavní hospodyně Lívii, dva katalánské kuchaře a jednoho místního barmana, kteří však odjeli barmanovým autem ve tři čtvrtě na čtyři ráno do Barcelony.

Většina „vipáků“ okamžitě nažhavila mobily a žádali své právníky, aby sem za nimi ihned přijeli. Policie totiž požadovala, aby nejbližších 48 hodin nikdo z obyvatel pronajaté vily neopustil území španělského království.

Pokorně a zkroušeně chodily celebrity do jedné z místností ve vile k výsledkům. Brzy se ale ukázalo, že nikdo nic neviděl, všichni byli opilí, spali nebo se zabývali sexem. O zločinu se každý z nich dozvěděl až kvůli křiku holky ze SuperStar. Na terase také mnoho stop nebylo. Policie tápala. Korunu všemu nasadila vdova po Tramanovi, když dala do českých novin a na internetové stránky inzerát, že vyplatí 50 tisíc euro tomu, kdo jí oznámí informaci, která povede přímo k odhalení vraha jejího muže. Slušná částka, kvůli které už stojí za to namáhat chvilku paměť. Ale neozval se nikdo.

* * *

Uplynuly necelé dva dny. Kateřina sedí ve své komůrce, dívá se z okna na moře, vzpomíná na osudnou oslavu Tramanových narozenin a pořád jí něco nesedí. Někde hluboko v podvědomí cítí, že něco nebylo tak, jak to obvykle bývalo. „Ach jo, 50 tisíc euro, ty by se hodily! Vždycky jsem chtěla na vysokou, na právnickou fakultu. Měla bych zajištěná léta studií a ještě by mi dost peněz zbylo! Vždyť to je skoro 900 tisíc korun! Hmm... Jen si tak vzpomenout, co mi tu neštímuje...“ V tu chvíli Kateřinu cosi napadlo. „Honem do haly, tam je počítač s připojením na internet.“ Kateřina spěchá, úplně zapomíná na zářivé odpolední slunce, na šumění palem u bazénu. Monitor se rozzářil a dívka se vrhá do hledání. Vlastně ani prozatím přesně neví čeho...

* * *

Před patnácti lety byla Eva tou nejšťastnější dívkou pod středoevrop-

ským sluncem. Připravovala se ke svatbě a strašně se jí tahle činnost zamlouvala. Nádhera – vybírat si šaty, obrážet módní obchody s luxusními oděvními doplňky, kupovat si ženské časopisy a studovat v nich současnou módu... a hlavně – testovat se svým budoucím manželem Michalem nejružnější pražské restaurace a zvažovat, kterou z nich oni dva poctí privilegiem, že si u nich rezervují pro svatební hostinu. Číšníci i číšnice je v průběhu tohoto lákavého testování většinou horlivě obskakovali. Jak by ne, vždyť často viděli, že k nim Eva s Michalem přijeli povečeřet v nablýskané limuzině značky mercedes a že Michal má na ruce hodinky minimálně za 40 tisíc!

Michal byl totiž výjimečně dobrá partie. Díky svému tatkovci měl spoustu peněz, k tomu navíc hodně užitečných kontaktů ve světě velkého byznysu a - byť byl o šest let starší než Eva - vypadal naprosto skvěle!

„Máš ty ale kliku!“ říkaly napůl udiveně a napůl závistivě Eviny kamarádky a jednohlasně schvalovaly blížící se vdavky. Jediným člověkem z Evina okolí, komu se tento ženich nezamlouval, byl dívčin otec. Několikrát jí s výrazem obrozeneckého učitele káravě připomínal: „Uvědom si, že peníze nejsou všechno. Dřív jsi chodila s Ivanem. Ten by se k tobě hodil víc. Víš, není kdovíjak bohatý, ale je to pracant, studuje, přivydělává si, snaží se prosadit. Působí v chemii a v kosmetice, v oboru, kterej má budoucnost. Michalovi spadly jeho prachy do klína. Má otce, kterej byl před listopadem vysokým úředníkem na ÚV KSČ. Kdo ví, jak ten jeho papínek přišel k penězům!“

To ale byla věc, která Evu nezajímala. Ivana prostě pustila k vodě a nechtěla o něm už od nikoho slyšet ani slovo. Možná i proto, že když se rozcházel, tak se Ivan nepředstavitelně vztekal. Dokonce na ní křičel něco v tom smyslu, že bude litovat. Ubožák! Ať jde k šípku tenhle Ivan se svým zrezivělým žigulákem! Michal má mercedes, dvoupatrový byt 5 + 1 v centru Prahy, v Pařížské ulici, a k tomu rodinný dům s velkou zahradou v Karlových Varech, pár kroků od kolonády! To Ivan bydlí v podnájmu! Hrůza! Po té jejich hádce se milej Ivánek našťestí už neozval. Asi pochopil, že má nadobro zmizet z Evina života.

* * *

Dlouho očekávané datum Eviny svatby se kvapem blížilo. Restaurace i svatební šaty už jsou vybrané. Na den svatby se Eva objednala k nejlepšímu kadeřníkovi. Na sedm ráno. To krásně stihne. Do půl desáté bude u kadeřníka, potom rychle domů, nalíčit se, převléci se a v jedenáct pojedje s rodiči na radnici, kde všichni musejí být těsně před dvanáctou, protože

v pravé poledne se Eva před oddávajícím podepíše a začnou nejšťastnější chvíle jejího života. Zahájí jiný, bohatší život, s novým příjmením.

* * *

V rozhodující den se probudila brzy, vypila rychle silnou kávu, oblékla se a spěchá do kadeřnictví. Dneska musí všechno klapat, nic se nesmí opozdit, zpožděná svatba nenosí štěstí. Hodí si přes halenku lehký svetřík a vybíhá z domu, honem přes park, potom za roh... když tu najednou v parku zpoza keře vykročí Ivan, zahradí jí cestu a – chrstne jí do obličeje nějakou tekutinu!! NE!! Strašně to pálí! „Pomóc!!“ Eva křičí, kleká si na chodník, nemůže to bolestí vydržet „Lidi! Kde je kdo?! Pomozte mi!“

* * *

Večerník Praha, 3. 6. 1992

Obětí brutálního útoku doposud nezjištěného násilníka se včera v ranních hodinách stala čtyřiatřicetiletá Eva R. V parku v centru Prahy ji přepadl neznámý útočník, který jí stříkl do obličeje nezjištěnou tekutinu, patrně kyselinu. Eva R. má silně popálenou většinu tváře. Vzhledem k tomu, že zrovna v tento den měla postižená mít svatbu, bylo nutné obřad odložit. Žena je nyní v nemocnici a tvrdí, že viníkem je její bývalý milenec. Policie však zjistila, že se tento muž nacházel 150 kilometrů daleko od místa činu, v Českých Budějovicích, kde ho v tu dobu vidělo šest svědků...

* * *

„Bzzz...“ Tiskárna připojená k počítači vydává i ve Španělsku úplně stejné vrčení jako v Praze. Kateřina konečně našla, co potřebovala. Nebude vůbec od věci pár stránek si vytisknout. Úspěšnost hledání byla skoro sto procentní. Až se jí z toho zrychlil puls...

* * *

Lívie seděla na terase v proutěném křesle a pochutnávala si na čokoládové pěně, kterou připravil jeden z barcelonských kuchařů. Vyhřívala se jako zmije v příjemně teplých paprscích odpoledního slunce. Její oči byly chladné a zlé.

„Hezké odpoledne,“ snažila se Kateřina veselým hlasem zahájit konverzaci. Lívie zvedla tvář, v níž se nepohnul ani sval a studeným hlasem jen

poručila: „Padej do kuchyně. Tady nemáš co pohledávat.“

Kateřina se zasmála, uvelebila se v proutěném křesílku hned vedle Lívie, a rozverně se ušklíbala: „Co bych se hnala do kuchyně. Radši si tu s vámi posedím, budeme si povídat...“

„Cože?!“ vytréštila oči hlavní hospodyně. „Co si to dovoluješ?!“

„Je dobrá ta pěna?“ bavila se dál Kateřina.

„Není pro tebe! A koukej vypadnout!“

„Ale no tak. Co to říkáte? Netušíte, jak jste mi blízká, poté, co jsem se o vás všechno dozvěděla, paní, nebo vlastně pořád ještě slečno Evo Rebcová...“

„Zopakuj to!“ zavelela Lívie.

„Leccos mi došlo, v něčem pomoh' internet... Nejste žádná Lívie, ale Eva Rebcová a Ivana Tramana, našeho šéfa, jste zavraždila vy. Za to, že vám kdysi dávno zničil život, že vám chrstnul do obličeje kyselinu. Nechal vás bohatý ženich, musela jste podstoupit celou řadu plastických operací... A já si říkala, jak to máte natrénovaný – chladný hlas, v obličeji se vám nepohne ani sval. Nemůže se pohnout, po všech těch operacích. Změnila jste vizáž, změnila jste si i jméno a doklady. Byla to makačka, co? Zavraždit dávného nepřítelů právě v den jeho čtyřicátin – krásně mystický, ďábel-ský...“

Poprvé v životě viděla Kateřina Lívii, či spíše Evu Rebcovou, naprosto mimo sebe.

„Co chceš?“ zašeptala po chvíli hlavní hospodyně, ale v jejím hlase nebyla už zloba, ale jen náznak zoufalství.

„Co by – šedesát litrů eur. Když půjdu teď za Natálií a prasknu tě, dostanu za deset minut padesát tisíc. Takže těch deset tisíc navíc – to je cena za moji diskrétnost.“

„Tolik nemám,“ hlesla vražedkyně.

„Aha, tak to bude problém... Nejspíš půjdu za Natálií...“

„Jak jsi na tohle všechno vůbec přišla?“ zeptala se příškrčeným hlasem Lívie alias Eva Rebcová.

„Jak? Pořád mi na průběhu té osudné noci, kdy Tramana někdo zabil, něco nesedělo, a nevěděla jsem co. Až najednou, před pár hodinami mi to došlo. Když jsi mě poslala spát, byla jsem tak unavená, že jsem se tomu tvému příkazu nedokázala ani divit. Děláám pod tvým velením už tři měsíce, ale nikdy se mi ještě nestalo, že když jsi mě viděla unavenou, zničenou, vyřízenou, že bys mi nějak vyšla vstříc. Naopak – vždycky jsi mi v takových chvílích ještě ublížila. Když jsem si vzpomněla na průběh té noci, došlo mi, že poslat mě spát, to přece vůbec není tvůj styl. A potom – stejně jako každého tady, i mě vyslyšela policie. Jenže těsně přede mnou tam

s policisty seděl ten známý bavič, ten, co moderuje ty nablblý soutěže na Primě. Byly trochu pootevřeny dveře, tak jsem slyšela, co říká. Protože je tlustej, tak vydrží hodně pít. Možná i proto si zapamatoval, že kolem půl čtvrtý jsi ty sama roznášela všem hostům absinth! Nedokážu si představit, Lívie, teda vlastně – Evo, že bys mě poslala spát a sama potom roznášela pití! Leda bys měla něco za lubem. Všichni se napili absintu a ty sis dobře vypočítala, že tohle silné pití v kombinaci se všemi těmi tequilami, šampaňským a nejrůznějšími koktejly většinu hostů na tři hodinky dokonale uspí. V tu chvíli mi došlo, že tys tohle potřebovala. Abys neměla svědky. A potom jsi šla do kuchyně pro nůž, vrátila ses na terasu a probodla jsi opilého Tramana, který se na nějakém křesílku tady na terase propadal do polodřímoty. Potom jsi ho nadzvedla a přehodila přes zídku. Jen jsi neměla dost síly, abys skoro osmdesátikilovýho chlapa odhodila daleko od skály. A tak se ti místo do vln skutálel jen na plošinu, kde si předseda parlamentu potom, o hodinu později, chtěl užít s vítězkou SuperStar. Jenže chudák holka zakopla o mrtvolu. Tys jí vlastně zkazila večer!„

Lívie – Eva seděla schoulená v proutěném křesle. Čokoládová pěna odpočívala v misce nedojedená...

„Jenže pořad mi nešla do hlavy jedna věc – proč bys měla vraždit Tramana zrovna ty?“ pokračovala Kateřina. „Chyběl mi motiv. A tak jsem se vrhla na internet. Hledala jsem všechna málo známá fakta z Tramanova života. A ejhle – v létě roku 1992 tam bylo podezření ze spáchání zločinu. Nějaká holka, co zrovna chystala svatbu, odsákala útok jakéhosi maniaka. A ta holka – jménem Eva Rebcová – si ne a ne dát říct: pořad opakovala, že na ni zaútočil tehdy ještě neznámý Traman. Zvláštní... A Traman měl alibi. Dokonalé alibi. Možná až příliš dokonalé. Koho z nás vidí ve všední den v sedm ráno šest lidí, kteří bez váhání potvrdí, že potkali zrovna jeho? Potom jsem na webu našla fotografii z novin. Nejste si moc podobné. Lívie a Eva Rebcová se vizáží liší, hmmm... proměna se povedla. Byla tam ale jedna fotka, kde ležíš na ARO, máš zavázaný obličej a tvoje pravá ruka spočívá na bílém povlečení. Na prsteníku ruky oné Evy Rebcové je hnedé mateřské znaménko, má úplně stejnou velikost a tvar, jako máš ty. Jen se podívej!“ A Kateřina vytáhla z kancelářských desek vytištěnou stránku z internetu, na níž byla přesně ta fotografie Evy Rebcové, o níž právě mluvila. Lívie – Eva se honem snažila skrýt kamsi do rukávu svou pravou ruku i s prsteníkem, který měl na sobě mateřské znaménko.

„Šedesát papírů v eurech prostě nemám. Můžu si půjčit, ale... nevím, kdy je seženu. Co se chystáš udělat?“ zeptala se Eva Rebcová.

„Nenávidím tě. Zatím tě ale neprásknu. Pokud mi slíbíš, že do tří měsíců seženeš ty prachy. A do té doby si vyměníme role. Padej teď do kuchyně,

přines mi kafe a čokoládovou pěnu. Potom se tam vrátíš a vycídíš všechno nádoby. Za dvě hodiny začneš prostírat stoly k večeři. Pamatuj si – jednou jedinkrát na mě ještě zvýšíš hlas a bude s tebou ámen! A nepokoušej se mě otrávit nebo nějak jinak zbavit. Ve velice šikovně vybraném místě je tady, ve vile, schovaný papír, kde je vysvětleno česky a anglicky všechno to, co jsem ti právě řekla. Navíc – své nejlepší kamarádce jsem napsala mail, kde jí, co se tebe týče, úplně všechno podrobně popisuju. A ta přítelkyně studuje na posledním járu právnický fakulty, a to opravdový právnický fakulty, žádná Plzeň! Takže mám takový dojem, že kdybych zemřela za podivných okolností nebo nějak příliš náhle, asi bys běžela volná po světě možná tak den, maximálně dva...”

Eva Rebcová se tiše zvedla a rychlým a poslušným krokem odkráčela do kuchyně pro čokoládovou pěnu a espresso s mlékem.

Kateřina se pohodlně natáhla do proutěného křesílka a řekla si, že si bude muset dojet do Barcelony pro sluneční brýle. Zítra dopoledne se hodlá na terase opalovat...

Bonnie a Clyde z Jižního města

Patrik

Byla neskutečně krásná! Měla štíhlé, pružné a současně křehké tělo, úzké džíny, husté dlouhé vlasy. Spěchala. Díval jsem se za ní jako u vytržení. Ale jen pár vteřin. Potom jsem vystartoval. Musel jsem ji oslovit, zdržet, zaujmout nějakým vtípem. Jinak uteče a už ji v životě nikdy nespatřím. Přidal jsem do kroku. Právě se stmívalo a v téhle části Prahy, na sídlišti Jižní Město, může náhle zmizet ve vchodu do jakéhokoli paneláku, zaklapnou se dveře a... bude navždy pryč.

Hbitě kráčela přes velké parkoviště, když jsem zahlédl, jak z jednoho ze stojících aut vystoupili masivní stíny dvou hromotluků. Jenže tihle hoši zjevně neměli touhu obluzovat ji vtípným rozhovorem – jeden jí rychle zastoupil cestu, druhý se na ní bleskově vrhnul zezadu a zkroutil jí obě ruce za záda. Nestačila ani vykřiknout, jen slabě zasténala a usilovně se snažila vymanit.

Neváhal jsem. Přiběhl jsem k nim zezadu, skočil jsem na hajzla, co jí zkroutil ruce a kolenem jsem ho kopnul do ledvin. Pootočil se. Malinko zavrávorá. Vrhnu na mě pohled plný údivu a zloby. Na to jsem čekal a zbabělec dostal ode mě kopanec do rozkroku. Zařval a pustil dívku. Další můj úder směřoval na bídákovu čelist. Hlava mu odskočila dozadu jako gumová, zachroptěl a se zkrvaveným nosem upadl na asfalt.

Chtěl jsem se vrhnout i na jeho komplice, ale bylo pozdě. Druhej sviňák udělal tři kroky vzad a v jeho ruce se objevil revolver. Stál jsem tam jako blb. Díra v čele – to je i za takhle hezkou panenku sakramentsky přemrštěná cena! Modlím se, aby obyvatelé okolních paneláků zavolali policii. Vždyť nás přece musejí vidět! Náhle z revolveru vyšlehl výstřel. Nějak jsem vytušil, že se hovňous chystá zmáčknout spoušť – skrčil jsem se a kulka prosvístěla pár centáků nade mnou. Sviňák znova zacílil... A vtom za mnou zahřměl výstřel a násilníkovi se hlava rozpadla na dva kusy, krev vystříkla kolem a jeho tělo upadlo jako podřátý. Ta hezká holka stála kousek za mnou – u nohou se jí válela kabelka a v ruce držela pistoli. Oči měla vytržštěny, zuby jí drkotaly, ruce se jí klepaly. V oknech nejbližšího paneláku se náhle začala rozsvěcovat světla...

„Padáme...“ zašeptal jsem, čapnul jsem ji za ruku a dali jsme se do kľusu.

„Kam mě táhneš?“ zajíkala se.

„Jen tady kousek. Mám tam auto. A schovej konečně tu pistoli!“

Naskočili jsme do mého renaulta, dupnul jsem na plyn, a co nejrychleji jsem projel první čtyři ulice. Potom jsem zpomalil na předpisovou padesátku a zařadil se do hustého proudu vozidel na Opatově.

Holka na sedadle vedle mě se dlouhou dobu ani nepohnula, jen zírala vyděšeně před sebe. V rukách křečovitě svírala kabelku, v níž měla zbraň.

„Kam to jedeme?“ zeptala se nakonec.

„Ke mně.“

U okraje chodníku nedaleko metra Opatov stáli tři policajti a zastavovali auta.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se hlavně proto, aby dopraváci neviděli její naprosto tumpachovej výraz.

Nadechla se a řekla: „Vika.“

Jeden z poldů mi naznačil ať pokračuju v jízdě. Spadnul mi kámen ze srdce.

„Čím se živíš?“

„Jsem vizážistka... to je taková maskérka pro celebrity,“ řekla tiše.

„Jmenuju se Patrik,“ dokončil jsem seznamovací ceremoniál.

Když jsme dorazili ke mně, Vika ihned pozorně prošla celým bytem, nahlédla do koupelny, do kuchyně, na záchod, do ložnice. Teprve když zjistila, že v malém 2+1 není nikdo ukrytý, odkopla z nohou střevice a unaveně usedla do sedačky v obýváku...

Vika

Probudila jsem se a hned mi docvaklo, že včerejší den byl příšernej. Nejhorznější v mém dosavadním životě. Vlastně to začalo už před třemi dny na tajných nočních automobilových závodech, pětatřicet kiláků za Prahou. Schází se tam borci, kteří si chtějí pořádně zajezdit, aniž by se museli bát policie. Široká asfaltka vedoucí do starýho lomu a pár lesních cest klikaticích se kolem – skvělá možnost, jak uprostřed noci změřit svoje schopnosti za volantem. Teda – pokud přežijete. Projela jsem trasu jednou, potom podruhé. Kluci čuměli, vyhrála jsem oba závody. A to ve svý sedm let starý oktávce! Potom mi řekli, že by chtěl se mnou změřit síly jeden chlapík, kterej mě tam viděl. Řekli mi, jak zhruba vypadá. Objela jsem to podivný seřadiště nedaleko lomu dvakrát a pak jsem ho našla. Stál stranou. Napadlo mě, že ho vystraším. Rozjela jsem oktávku a zabrzdila jsem deset centáků od jeho naleštěnejch polobotek. Ani se nepohnul. „Nebudeme závodit,“ řekl tiše. „Jen se projedeme. Ale mým fárem.“ Za ním stála mašina snů – BMW X6, nejnovější model! Držela jsem v ruce volant super sportáka. Chlápek, kterej se docela podobal herci De Nirovi, seděl vedle mě a jen mě pobízel – „no tak, jeď rychlejc, ještě rychlejc! Nakopni

tu káru!“ Kmeny stromů se zběsile míhaly kolem nás, zatáčky jsem brala smykem. Potom mi De Niro řekl, že mě nechá slušně přivydělat jednou jedinou jízdou. Prej za dva dny... Povídali, že mu hráli, pomyslela jsem si.

Jenže on se opravdu ozval. Sešli jsme se v centru Prahy a hned, jak mě uviděl, dal mi klíčky od X6. Sed' si zase na sedadlo spolujezdce a kroužili jsme pomalu historickým centrem, všemi těmi úzkými uličkami, a to asi hodinu a půl. Potom mi poručil, abychom jeli na Bílou Horu, do vilové čtvrti. U Břevnovského kláštera jsem musela přibrzdit a na zadní sedadlo rychle nastoupili tři obrovský chlapi. Táhli s sebou černou sportovní tašku. Sotva jsem se zase rozjela, vyndali z ní dva kalašnikovy a tři pistole. Jednu pistoli si vzal De Niro a poručil mi, abych na konečné tramvají odbočila na Bílou Horu, do vilové čtvrti. Zastavila jsem na jeho povel před dvoupatrovou vilou v ulici Nad Višňovkou. Je to tam úplná výspa. Na jedny straně jen vily utopený v hustě zarostlých zahradách, na druhý straně ulice jen pole a mohyla obětem bitvy. Ideální místo k přepadení.

Dva hromotluci a De Niro si natáhli na tváře masky, vzali si pistole a kalašnikovy a vtrhli do vily tím, že vykopli vchodové dveře. Třetí gangster seděl přímo za mnou na zadním sedadle.

Najednou se rychle za sebou ozvaly z domu hlasité a krátké dávky z kulometu. Potom ještě asi pět samostatných výstřelů.

„Kristepane! Co se děje?“ vyjekla jsem vyděšeně. Třetí gorila, co teď seděla v autě za mnou, okamžitě vytáhla pistoli. Na zátylku jsem ucítila chladný dotek kovu. Chlap procedil skrz zuby: „Drž hubu a připrav se k odjezdu, ty děvko!“ Odporně mu smrdělo z pusy.

Hned nato se dokořán rozletěly pootevřené vchodové dveře do vily. Na prahu se objevil De Niro a v ruce držel blejskavej kovovej kufřík. V těsným závěsu za ním jeden z chlapů, ověšený dvěma kalašnikovy, táhl svého partáka, kterej strašně krvácel – měl prostřelený břicho a pořád upadal do bezvědomí. De Niro hodil kovovej kufřík na zadní sedadlo, otočil se a kumpánovi, co táhl zraněného, rázně poručil: „Nech ho tady! Nemá to smysl.“

Kumpán mu odseknul: „Dyt' ho seberou policajti, sakra!“ De Niro natřvaně přistoupil ke sténajícímu, bleskurychle vytáhl z pouzdra pistoli a dvěma výstřely roztrřístil zraněnému hlavu napadřf. Všude byla krev.

„Dělej!“ zařval De Niro na živýho a neskutečně vyděšenýho gangstera. Narval ho na zadní sedadlo, sám naskočil vedle mě a poručil, abych jela, jak nejrychleji to dokážu. Šlápala jsem na to. „Na Drnovskou! A pak směrem na Ruzyň! A přidej!“ zařval De Niro. Začalo mi bejt jasný, že až je dovezu, kam chtějí, že mě zastřelí úplně stejně jako svýho partáka. Neměla jsem co ztratit. Ulice se svažovala směrem dolů. Bylo poledne, provoz nebyl

velkej. Rozjela jsem to na maximum – 180... 200... 220. Pak jsem prudce zatáhla ruční brzdou a strhla volant nalevo. Auto udělalo několik šilenejch kotrmelců. Airbag mi vystřelil do tváře. Rotující BMW vlítlo do parku a zadek auta se s rachotem narval do stromu. Vyskočila jsem ven, drapla do ruky kovovej kufřík a pistoli, kterou původně držel De Niro v ruce a která vypadla z rozbitýho okénka. Zdrhala jsem. Z dálky jsem slyšela houkat policejní sirény... Potom zvuk vybuchujícího BMW. Neotočila jsem se.

Večer toho dne mě přepadli dva chlápci na parkovišti na Jižním Městě. Jednoho z nich jsem zastřelila z De Nirovy pistole. Od útoku toho druhého mě zachránil Patrik. Vzal mě potom k sobě. Tušila jsem, že po mně jede. Taky se mi líbil. Hodně líbil. Po pár skleničkách koňaku jsme se spolu začali milovat. Krásně milovat. Vydrželi jsme to skoro až do rána.

Když jsem se probudila, Patrik dělal v kuchyňce snídani. Pustila jsem ranní pořad v televizi, kde zrovna oznamovali, že včera večer kdosi zavraždil na parkovišti na Jižním Městě známého lobistu a důvěrného přítele politiků Jaromíra Holce. Hrklo ve mně. Průšvih! Včerejší děs byl zase zpátky! Došlo mi, že poldové po mně půjdou natvrdo, že potřebuju pas na jiný jméno a musím zmizet rychle pryč z tohohle státu. Nejlepší někam, kam nesáhá Schengen. Srbsko bude pro začátek asi nejlepší. Řekla jsem to Patrikovi. Podíval se na mě. Skoro minutu na mě zamýšleně zíral. Potom zamumlal: „Pár dní nebudeš vylejzat z mého bytu. Seženu ti ten pas. Kolik máš u sebe prachů?“

Patrik

Vika se u mě ukrývala tři dny. Milovali jsme se každé večer a bylo to úplně fantastický. Byl jsem do ní čím dál tím víc zamilovanej. Čtvrtej den ráno mě požádala, abych ji autem odvezl na konečnou tramvaje šestadvacítky. Začíná tam Divoká Šárka. Zaparkoval jsem auto v jedný zapomenutý ulici. Potom jsme seběhli svah a šli podél potoka. Vika byla soustředěná, jako by tiše pro sebe počítala složité rovnice. Šli jsme cikcak po úzkých cestičkách přes travnaté svahy. Potom se Vika zastavila, přistoupila k jednomu stromu, odměřila od něj tři kroky. Z batůžku vytáhla lopatku a začala na jednom místě odhrabovat zeminu. Mručela si: „Tady, tady to musí bejt.“

Stál jsem tam jako zkoprnělý. Ve chvíli, kdy jsem jí chtěl začít pomáhat, ozval se kovový zvuk. Lopatka na něco narazila. Za necelou minutu Vika očistila od nánosu hlíny stříbřitý kovový kufřík.

„To je on!“ vykřikla radostně.

„Dej mi ten kufřík!“ poručil jsem jí.

„Proč?“ divila se.

„Nepatří ti.“

„Cože? A tobě snad patří!?“ křikla naštvane a dodala: „Seš polda?“

„Ne.“

Její pravá ruka pomalu sklouzla do baťůžku a Vika najednou držela v ruce pistoli a mířila na mě. Ruka se jí třásla. Potom vzdychla a v očích se jí začaly lesknout slzy: „Ne, nemůžu to udělat...“

„K ničemu by ti to nebylo,“ řekl jsem posměšně. „Vyndal jsem náboje.“

Zkontrolovala zásobník. Uviděla, že je prázdný. Vytřeštila na mě oči: „Hajzle hnusnej!! Takže ona to nebyla náhoda, co? Tys mě na tom parkovišti nezachraňoval! Šel jsi po mé stopě! A já ti věřila! Všechno jsem ti věřila! Říkal jsi, jak mě miluješ... Svině jedna zrádná! Jsem blbá...“ Odhodila pistoli a rozbrečela se. Pak hystericky zařvala: „Tady to máš, ty dobytku! Udav se!“ A hodila mi kufřík k nohám.

Přistoupil jsem k ní. Ze zadní kapsy kalhot jsem vytáhl tři sešitky. „Tohle je tvůj nový pas, Viko. Na jiný jméno. Nejlepší padělatelská práce v tohle podělaném státě. Nikdo nepozná, že je falešnej. A tady jsou dvě letenky – do Bělehradu. Na dnešek, na 12:50.“

Dívala se na mě udivenýma a uplakanýma očima.

„Viko, poletíme spolu. My dva. Na jih. Do Bělehradu. Tam si pronajme auto a frknem do Černý hory, k moři. Peněz budeme mít dost, aspoň na dva roky. Možná i na dýl. A teď se seber, vezmi si pas a jed' autobusem na ruzyňský letiště. Dej si v kavárně snídání a počkej na mě. Za dvě hodiny tam budu taky.“

Vika

Poprvé po dlouhý době ze mě spadly starosti. Pasovou kontrolou jsem prošla bez problémů a seděla jsem v letadle, které zrovna odstartovalo směrem Bělehrad. Patrik seděl vedle mě, držel mě za ruku a mně bylo krásně. Zeptala jsem se: „Hele, kde jsi splášil tolik prachů, že nám to vystačí na dva roky?“

Naklonil se ke mně a zašeptal: „Obchodní tajemství“

Nenechala jsem se odbýt: „Víš, že dokážu mlčet. Takže...“

Patrik se zatvářil vážně: „Pár majetnejch lidí přišlo o kufřík. Přepadli je totiž hoši z konkurenčního gangu. Jenže moji známí se nemínili smířit s touhle ztrátou. Jednoduše – obrátili se na mě a najali si mě. Chtěli, abych jim jejich cenné zavazadlo přines' zpátky. Nemohli totiž zavolat poldy. Vůbec s nimi nejsou zadobře a taky – o obsahu toho kufříku nesmí policie nic vědět.“

„A co tam bylo?“

„Deset milionů euro. Neptej se ale za co...“

„A kolik dali tobě?“

„Mám jednoduchou taxu. Deset procent z ukradený částky.“

„Milión euro!? My máme pětadvacet milionů korun?!“

„Na slušnou dovolenou u moře to stačí,“ usmál se Patrik a políbil mě.

Smrt přichází na silvestra

Na silvestra v půl páté odpoledne pochopil, jaké je to nádherné být na živu. Jsou tomu právě tři měsíce, co Filip pocítil, že smrták s nabroušenou kosou se k němu přibližuje na dosah. A musel si naplno prožít infarkt myokardu, aby dospěl teď, na silvestra, k závěru, že život je možné si užívat i jinak než vyděláváním peněz, že polibek od milované ženy a objetí šťastné dcery může poskytnout větší požitek než obrovský honorář v eurech.

Vzdychl si. Ano, všichni jsme smrtelní. A pokud mu někdo tam nahoře ještě velkoryse daruje dalších pár let na tomhle světě, pak udělá jediné – pořádně si je užije! Za půl roku mu bude šedesát, ale cítí se – no, maximálně na čtyřicet.

„Filipe, máš telefon,“ jeho půvabná třicetiletá manželka Eva vkročila do dveří skoro neslyšně a podávala mu mobil. Tichounce ještě dodala: „Nikola...“

„Ahoj dceruško,“ zasmál se rozverně do sluchátka a překotně ji začal přesvědčovat: „Neměj obavy, cítím se výborně... fakt jo, na mou duši na psí uši... Eva se tu o mě pečlivě stará... nejezdíte k nám, opravdu ne, užijte si silvestrovskou noc s kamarády... Nikolo, ty to zase přeháníš s tou svojí starostlivostí!“

„Dej mi to,“ opodál čekající Eva natáhla ruku a do telefonu spustila: „Nikolo, to jsem ti ještě neřekla, že jsem ho včera odpoledne nacytala, jak si chtěl zapálit doutník... Chová se jak patnáctiletý nezodpovědný puberták! Musím ho hlídat. Sedí teď v křesle, čte si Divadelní listy... buď bez starosti, já bych mu stejně nedovolila tady pobíhat... Myslím, že je v pohodě. Měj se krásně, všechno nejlepší do nového roku a užijte si s manželem silvestra.“

* * *

Eva – je jí třicet, jemu šedesát. Když své dceři Nikole Filip před rokem oznámil, že si Evu vezme za ženu, dcerunka byla nepřítelna vzteky a prohlásila, že nečekala, že její otec v devětapadesáti zešílí. Kolegové a pár přátel mu prorokovali, že mu už pár měsíců po svatbě narostou obří parohy, že ho mladá oškube o všechno a pak zmizí na Seychely s prvním trenérem fitka, na kterého narazí. Škarohlídi se mýlili. Byla to právě Eva, kdo celé dny trpělivě proseděl u jeho postele po operaci srdce, byla to tahle hezká, štíhlá, mladá a žádoucí bytost, kdo se budil uprostřed noci

při každém jeho zasténání. Bez Evy by jeho život neměl smysl, to hlavně kvůli ní bojoval před třemi měsíci se zákeřnou zubatou, to kvůli ní se rozhodl, že zbytek života si budou jenom užívat. Oni dva. Spolu. Filip a Eva. I jeho dospělá dcera Nikola se poté, co viděla, jak se mladá manželka o něj vnímavě stará, najednou smířila s macechou, která byla jen o tři roky starší než ona. „Vlastně mi ten infarkt udělal v životě pořádek...“ blesklo Filipovi hlavou.

Filip Kovalský vždy přitahoval ženy. Byl, pravda, už starší, vlasy měl ale pořád husté, zajímavě prošedivělé, štíhlou figuru. Učí na DAMU, umí výborně francouzsky, takže ho jako režiséra často pracovně zvou do Belgie, Švýcarska, Kanady. Před necelým rokem režíroval v bruselském Kaitheater Brechtovu hru Kavkazský křídový kruh. V divadelním světě na Západě jeho jméno hodně znamená. Navíc – Filip měl výjimečné osobní charisma, které zapůsobilo na každou studentku. Kdyby chtěl, mohl mít nepočítaně mladých milenek! Jenže on se na stará kolena zamiloval do Evy. Hned, jak ji poprvé potkal, okamžitě, jak se s ní dal do řeči, tak mu v její přítomnosti bylo neskutečně dobře.

* * *

Eva ho lehce políbila a odešla z místnosti. Za oknem znovu začalo sněžit. Sněhové vločky se v divokém víru točily kolem pouliční lampy. Nikdy si nevšiml, jak sníh dokáže v umělém světle krásně jiskřit. Věčná honba za slávou ho připravila o možnost obdivovat přírodu i všední radosti. Viděl, jak na ulici zastavilo auto a pomalu parkovalo před domem.

„Evo, zdá se, že přijeli tví kamarádi!“ Musel zvýšit hlas, manželka kutíla cosi v kuchyni. „Už jim běžím naproti,“ zaslechl svou půvabnou ženu. S úsměvem pak pozoroval, jak po zasněžené cestě ke vchodu do jeho třípatrové vily na předměstí Prahy opatrně kráčejí dvě siluety, jak jim Eva vybíhá v ústrety, jak je radostně zve dál.

„Bude to určitě můj nejklidnější silvestr v životě,“ řekl si Filip a usmál se pro sebe. Původně měl být ale ještě komornější. Z nemocnice ho propustili před deseti dny, Eva netušila, jak mu po návratu bude, proto žádnou oslavu konce roku s nikým nedomlouvala. Jenže včera ráno, když přijela z Tesca s nákupem, jí došlo, že ze zvyku nakoupila moc velkou dávku potravin. Filip ji zahlédl, jak smutně stojí uprostřed kuchyně, oči upřené do narvané lednice. „Tak někoho pozvi,“ řekl jí. Neznal její přátele. Příliš mnoho pracoval a příliš intenzivně cestoval. Neudělal si čas na seznamování s Evinými kamarády.

„Máš někoho, koho bys mohla pozvat?“ navrhnul jí znovu.

„Mám jednu přítelkyni, je stejně stará jako já. Spolu s mužem teď rozjíždí novou síť drogerií, určitě budou pracovat i na silvestra. Zavolám jim, třeba přijdou. Ale nevím, jestli se ti budou líbit. Jsou to obyčejní lidé, do divadla nechodí, knihy moc nečtou... hele, já nevím, radši ne...“

„Vytoč číslo a pozvi je. Hned teď. Nechci, aby ses tu sama se mnou nudila!“

Eva přítelkyně a její manžel souhlasili. A jsou právě tady.

* * *

Do předsíně vstoupil vysoký muž, hned za ním drobná žena s veselýma zelenýma očima. Za nimi stála Eva a zářila radostí.

„Filipe, seznam se, tohle je Lenka Kasalová, a tady to je Roman Kasal.“

„Dorazí ještě někdo?“ ptal se Roman, když předával Evě velký svazek květin, v němž dominovaly tři žlutobílé lilie.

„Ne, budeme jen čtyři,“ odpověděla Eva

„To je divný. Na zahradě, v tom čerstvém sněhu, jsou stopy. Myslel jsem si, že si tam nějaký váš host šel na chvilku ven zakouřit, aby neobtěžoval tady pana režiséra...“

„Stopy?“ Eva se zneklidněně podívala na Filipa.

„Možná se tam proplížil soused. Někdy se mu k nám zaběhne kocour,“ podotkl zamyšleně Filip. A dodal, aby přítomné rozveselil: „Ten kocour má zvláštní jméno – Jidáš. Když tady nedávno to zvíře objevil sousedovic kluk, tak na něj halekal – Kristepane, Jidáši, kdo tě má furt hledat!“

Návštěva ten vtip nepochopila. Nesmál se nikdo.

* * *

„Jó, tak tomuhle říkám galerie!“ uznale pronesl Roman, když v obývacím pokoji vyložil na stůl lahve vína a francouzského koňaku. Jeho oči však bloudily po stěnách, na nichž visely vzácné obrazy, které Filip buď dostal od svých přátel malířů, nebo nakoupil u nejlepších starožitníků v západní cizině, když hostoval na zahraničních divadelních scénách.

Lenka seděla u krbu a hrála si ruce nad hořícími poleny: „Zbožňuju krby. Praskající polena za mrazivých zimních večerů. Fantazie! Máte moc útulný dům. Ty obrazy tady na stěnách jste sám kupoval?“

„Ano, velkou většinu v Bruselu, u jednoho starožitníka na Rue Haute. Chodíval jsem k němu často. Měl jsem to blízko, jen asi tři bloky domů od hotelu Métropole, kde obvykle bydlím.“

„Eva říkala, že jste režisér. Co jste v Bruselu režíroval?“ Lenka se na něj

dívala jak na modlu.

„Spoustu her...“ odpověděl krátce. Nechtělo se mu hovořit na tohle téma. Ano, režíroval v cizině, zažil ovace, dostával ceny. Štěstěna si ho oblíbila a zahrnovala ho příležitostmi i úspěchy. Jenže to jeho opravdové štěstí, Eva, právě teď vešlo do místnosti a v ruce drželo vázu s květinami. Slušelo jí to, měla na sobě krásné žlutobílé šaty, které dokonale ladily s liliiemi ve váze a sálala z ní spokojenost. Jak mohl ten Roman vědět, že Eva má zrovna tyhle žlutobílé sváteční šaty? blesko Filipovi náhle hlavou...

„Počkejte?!... Slyšeli jste to?... Co to bylo za zvuk?“ Roman si náhle přestal prohlížet skicu Pietera Brueghela, která visela kousek od krbu, a nervózně se rozhlížel. Potom rychle přešel k oknu a pátravě se zadíval do zahrady. Lenka s Evou vylekaně přerušily hovor o jakémsi kosmetickém krému. Filip se chtěl zvednout z křesla, bylo to ale pro něj příliš namáhavé.

Roman a Eva pozorovali oknem tmavé obrysy stromů na zahradě. Všeude panoval klid, ticho, poletující vložky... Nic podezřelého.

„Co přesně jste zaslechli?“ zeptal se Filip a otočil se pomalu k Romanovi.

„Žuchnutí, jako kdyby upadl podříznutý strom. Půjdu na zápraží a podívám se...“

„Žádný takový! V troubě mám kachnu s olivami, už bude hotová a ta se musí podávat horká. Někdo ze sousedů si jednoduše zkoušel odpálení petardy,“ vyřešila rezolutně situaci Eva a rozverně dodala: „Romane, nejsi ty takhle trochu přepracovanej?“

Lenka si okamžitě přisadila: „Kdybys ho viděla! Dře jak mezek, bere pak prášky na spaní, aby vůbec usnul. Ztrácí smysl pro realitu, myslí si, že musí za pár týdnů podnikání převálcovat veškerou konkurenci.“

Eva zapnula televizor. Na obrazovce se pitvořila postarší bavička a pištivým dětským hláskem blábolila vulgární hlouposti. Lenka poznamenala něco o pitomých televizních estrádách a Eva se slovy „honem, kachna už bude hotová“ běžela do kuchyně. Filip se natáhl pro dálkové ovládání, vypnul ten strašlivý program a začal hostům vyprávět o tom, jak ho pozvali do milánské La Scaly, aby tam inscenoval Rigoletta, jak na jevišti toho divadla existuje místo, na které si sólisté snaží stoupnout, dokonce se o něj i perou, protože právě v tom jediném bodě je naprosto vynikající akustika, sám to vyzkoušel, je to něco fantastického, když kdokoli cokoli řekne v tomhle jediném místě na scéně, zní to naplno celým hledištěm, jako by mluvil do zapnutého mikrofonu...

„Eva s tou kachnou nějak dlouho zápolí,“ řekla po deseti minutách Lenka a dodala: „Jdu jí pomoci.“

Filip se důvěrně naklonil k hostovi: „Romane, kouříte?“

„Ano.“

„Zapalte si. Eva mi kouření zakazuje, tak si alespoň externě vychutnám vůni tabáku.“

Vytáhnout z kapsy svého zimníku krabičku cigaret však Roman už nestihl. Z kuchyně se náhle ozval pronikavý a vyděšený výkřik. Filip i Roman strnuli.

„Evo!“ vykřikl Filip a usilovně začal vstávat z křesla. Roman zkoprněle zíral na konec dlouhé chodby, na otevírající se dveře do kuchyně. Najednou v nich stála Lenka, vrávoravě kráčela chodbou a skučela jako raněný pes. Manžel ji objal a s hrůzou v hlase se zeptal: „Proboha, co se stalo?!“

„Nějakej chlap, v černým svetru... Udeřil mě... a já upadla.“

„Kde je Eva?“ zeptal se Filip.

„Leží tam..., bože... na zemi...“ Lenka si sundala ruku z obličeje. Pod pravým okem měla ránu, z níž tekla krev. Filip se chtěl honem rozběhnout do kuchyně, ale jeho oslabené tělo odvyklo prudkým pohybům. Jakmile vstal z křesla a udělal pár kroků, zatočila se mu hlava a podlomily se mu nohy. Začal lapat po dechu.

Roman k němu přiskočil, šetrně ho usadil zpět do křesla a uklidňujícím, rozhodným hlasem řekl: „Zůstaňte tady sedět, jdu se tam podívat. Jste ještě slabý po operaci.“

Vzal ze stolu nožik připravený k loupání pomerančů a spěchal chodbou ke kuchyni. Lenka se sesunula na podlahu a začala usedavě vzlykat.

* * *

Filip musí do kuchyně. Za každou cenu. Napíná veškeré síly. Opírá se o stěnu a pomalu kráčí dlouhou, nekonečnou chodbou ke kuchyni. Stále víc se blíží k osvětlenému obdélníku pootevřených kuchyňských dveří. Těsně za dveřmi stojí Roman. Roman pocítil, že se za ním objevil Filip a otáčí se. V Romanových očích je hrůza. Nepopsatelná, strašlivá, děsivá...

Filip vidí, že na podlaze z nějakého důvodu leží Eviny bíložluté sváteční šaty. Proč? Ale ne! Tam přece leží Eva! Jeho Eva! Jedna její ruka je bezvládně natažená na podlaze, druhá je nepřírozeně ohnutá v lokti a nehybně spočívá těsně u její tváře. Kolem jejich světlých vlasů je temně rudá mokrá skvrna.

Roman se vzpomíná. Svými mohutnými rukama bere Filipa za ramena a snaží se ho vytlačit z kuchyňských dveří zpět do chodby: „Ne, to nesmíte... Nechodte sem. Prosím vás...“

Filip cítí tlak na prsou. Jeho srdce náhle drtí nějaký hrozný svěrák.

Lenka spěchá chodbou Romanovi na pomoc. Vede Filipa zpět do obývacího pokoje, k jeho křeslu.

„Co se stalo? Co je s Evou? Zavolejte záchranku.“ Filip je naprosto vykojený.

„Samozřejmě, samozřejmě...“ říká Roman a vrací se zpět do kuchyně.

* * *

„Proboha, co je s Evou?“ požaduje odpověď pán domu, který už sedí zase v křesle a vyděšeně se dívá přímo před sebe, do tmavé chodby s hrůznými kuchyňskými dveřmi na jejím konci.

Roman se pomalu vrací z kuchyně do obývacího pokoje, zamyšleně se dívá na zraněnou Lenku. Potom si od opasku odepíná mobil, vytáčí číslo a rozhodným krokem odchází na zápraží před vilu. Lenka sedí na podlaze vedle Filipova křesla a mokrým kapesníkem si utírá krev z rány na obličeji. Ticho ruší jen tikot starožitných hodin. Celý pokoj svírají železné kleště zlých předtuch.

Roman se vrací. Mne si nervózně čelo.

Filip se drží za hrudník. Když spatří Romana, tak ho prosí: „Pomozte Evě, přeneste ji sem, do pokoje, než přijede záchranka.“

„Záchranka je zbytečná,“ říká Roman sotva slyšitelným hlasem. „Za pár minut tu bude policie...“

„Cože?! To ne!!“ vykřikla Lenka a chtěla běžet do kuchyně. Roman ji bleskurychle chytil za ruku a přikázal: „Tam nesmíš! Čekáme na policajty!“

Teprve teď to Filipovi došlo. Eva – ta nádherná žena, která tu ještě před půlhodinou chystala hostinu a byla celá šťastná, veselá, spokojená, je najednou navždycky pryč! Filip zalapal po dechu. Je tu málo vzduchu. Zvrátil hlavu dozadu a pokoušel se nadechnout. Pořádně, zhluboka. Nejde to. Sevření děsu. Tlak na prsou.

„Proboha – není vám špatně?!“ Lenka přiskočila k Filipovi. „Kde máte léky?“

„Radši mi dejte koňak,“ zašeptal pán domu.

Ochetná ruka rychle nalila pár kapek luxusního pití do nevelké skleničky. Obrátil do sebe tu malou dávku alkoholu. Snad to pomůže. V tu chvíli tíživé ticho drncivě prořízl zvonek u vstupních dveří.

Roman jde otevřít. Závan mrazu zvenčí. Kroky. Nepřirozeně hlasité, hrubé, necitlivé kroky.

* * *

Tři muži najednou stáli nad Filipem. „Kapitán Dobrovský,“ představil se nejvyšší a nejmohutnější z nich. Druhý jen zarytě mlčel. Třetí držel v ruce

velký fotoaparát a přes rameno měl mohutnou brašnu.

„Kde je mrtvá?“ zeptal se kapitán.

„Cože?“ zavrtěl nechápavě hlavou Filip.

„V kuchyni,“ odpověděl policistům Roman a omluvně dodal: „Jsme ješ-
tě všichni v šoku. Pojdte, prosím, za mnou.“

Po pár minutách se kapitán i se svými kolegy vrátil. „Jste manžel Evy
Kovalské?“ zeptal se kapitán Dobrovský Filipa.

„Ano, jsem.“

Druhý policista si začal dělat poznámky do kapesního bločku. Technik
šel pro něco do policejního auta, které stálo před domem. Dobrovský se
Filipa vyptával dál: „Kolik bylo hodin, když vaše žena odešla z obýváku?“

„Nevím přesně, možná půl desáté.“

„Spíš tři čtvrtě na deset. Zrovna v televizi končila estráda a začínaly
na obrazovce běžet titulky. Podle programu měl ten pořad končit ve tři
čtvrtě,“ Lenka držela v ruce televizní časopis a prstem ukazovala na řádku
s čísly 21:45.

„Kdo objevil mrtvou?“ ptal se neúnavně Dobrovský.

„Já,“ hlesla Lenka. „Eva šla do kuchyně naporcovat upečenou kachnu.
Zdálo se mi, že je tam příliš dlouho, tak jsem po chvíli spěchala za ní,
abych jí třeba s něčím pomohla.“

„Jak dlouhá doba uběhla od jejího odchodu až do chvíle, než jste se
rozhodla jít za ní do kuchyně?“

„Netuším, povídali jsme si tu,“ řekla Lenka zkroušeně a podívala se na
zakrvácený kapesník, jímž si přikrývala své zranění na tváři. Potom váhavě
dodala: „Možná deset, možná dvanáct minut... Přišla jsem do kuchyně
a tam... zahlédla jsem, jak Eva leží na podlaze! Myslela jsem si, že se jí
udělalo špatně, sklonila jsem se nad ní a najednou byl přede mnou ten
chlap v černém svetru a udeřil mě do tváře.“

„Jak vypadal?“

„Vlastně ani nevím... Seběhlo se to strašně rychle. Uhodil mě, upadla
jsem, hlavou mi projela hrozná bolest!“ Lenka začala vzlykat.

„Co jste dělali tady v obýváku po tu dobu, když Eva Kovalská byla sama
v kuchyni?“

„Tady pan režisér Kovalský nám vyprávěl o La Scale...“ řekl Roman
a Lenka jeho slova potvrdila kývnutím.

„Odcházel po dobu toho vyprávění někdo někam?“

„Ne, všichni jsme byli jenom tady,“ odpověděl Filip.

Kapitánovy oči těkaly neklidně po místnosti. „Jak se sem podle vás
mohl někdo cizí dostat?“ zavřel Dobrovský a podezíravě si prohlížel nej-
prve Filipa a potom i Lenku s Romanem.

„Nejspíš pronikl dovnitř už v tu chvíli, když jsme přijeli,“ podotkl nervózně Roman. „Vzpomínám si, že Eva zapomněla po našem příchodu pořádně přibouchnout vchodové dveře. Šla zavřít a zamknout až po nějaké době, když pocítila chlad pronikající tou nedověřenou škvírou.“

Dobrovský byl pořád nedůvěřivý: „Zapomněla dovřít vchodové dveře?“

„No – spěchala. Přípravovala jídlo, současně nás vítala, hledala vázu pro květiny... Měla toho v jeden moment hodně,“ zdůvodnil Roman Evinu jednání.

Dobrovský se otočil k Filipovi a očima ukázal na Lenku s Romanem: „Znáte dobře tyhle lidi?“

„Seznámili jsme se teprve dnes večer,“ s úsilím odpověděl Filip.

„Aha... Pane režiséře, k vám do domu se vlastně dostali cizí lidé...“

„Jsme Evinu přátelé! Dobří přátelé!“ vypěnila Lenka. „Podnikáme. I o svátcích pracujeme. Eva to věděla a nabídla mi, abychom strávili silvestra s ní a s jejím manželem, který se nedávno vrátil z nemocnice, kde prodělal náročnou srdeční operaci. Byla jsem ráda, že Evu zase uvidíme. Je to hodně drzý, že nás podezříváte!“

„Snažím se dát dohromady fakta... jenom fakta. A nezapomínejte, že v domě je mrtvý člověk.“

Lenka byla ale nezastavitelná: „Takže mě a mého muže dáváte dohromady s vrahama?! Proč bychom si asi přáli Evinu smrt?“

Dobrovský si stoupl těsně před Lenku, podíval se jí do očí a tichým hlasem pronesl: „Vidím, že je tady hodně uměleckých předmětů, staré obrazy, vzácné sošky... Evu Kovalskou určitě nezabili kvůli kachně s olivami, kterou vytahovala z trouby!“

„Cože? Romane, slyšels to? Nejsme žádní chudáci, vedeme tři supermarkety s drogistickým zbožím a v únoru otevřeme čtvrtý!“

„Lenko – uklidni se!“ přikázal své ženě Roman. „Pan kapitán jen dělá svou práci.“

„Fííí!!! Bum! Prásk!“

Všichni sebou trhli. Pak jim ale došlo, že nastala dvanáctá a že sousedé odpalují rachejtle jako o život.

Lenka upřela našťvaný pohled na Dobrovského, ukázala na svou zraněnou tvář a sarkastickým tónem se kapitána zeptala: „A kdo mi způsobil tohle? Že by Santa Claus?“

„Je to podivný. Neznámý vetřelec zabil paní domu a vás jen udeřil do tváře... Hmmm... Tomu mám věřit?“ zamumlal sotva slyšitelně detektiv.

„Naznačujete, že když jsem šla do kuchyně jako první právě já, takže zrovna já jsem automaticky musela zavraždit svoji nejlepší kamarádku? To nemyslíte vážně?!“ Lenka údivem sotva popadala dech. „A čím jsem ji

teda vlastně zabila?”

„Tímhle předmětem...“ Dobrovský vzal z rukou druhého policisty paličku na maso, která byla zabalená do igelitového sáčku s nalepeným štítkem a jakýmsi pořadovým číslem. „Jsou na ní krvavé stopy.“

Zatímco Lenka jen překvapeně zírala, Roman začal s policistou nervózně diskutovat: „Začínám mít dojem, že ten zločin potřebujete rychle na někoho hodit, co? Jasně, je tu spousta cenných věcí. Ale kdybychom byli zločinci, nevolali bychom vás, nýbrž sbalili bychom fofrem všechny nejcennější obrazy, naložili je do auta a zmizeli. Jenže já jsem hned, jak jsem pochopil, že se s Evou stalo neštěstí, volal na policii. A jediné sošky, jediného obrazu jsem se ani nedotkl! Lenka jakbysmet.“

Lenka si najednou vzpomněla: „Romane, pamatuješ?! Ty stopy ve sněhu... Před domem. A ten divnej zvuk ze zahrady, co jsi slyšel později... Tady v pokoji.“

Roman najednou ožil: „Ano, viděli jsme čerstvé stopy ve sněhu. Hned, jak jsme přijeli. Myslel jsem si nejdřív, že už tu jsou nějakí hosté.“

„Skoč se podívat pod kuchyňské okno,“ přikázal druhý mlčenlivý kriminalista policejnímu technikovi.

Dobrovský pořád podezíravě sledoval Lenku: „Čím vás ten chlap udeřil? Taký nějakým kuchyňským náčiním?“

„Ne – pěští. Měl na ruce obrovský prsten. Tím mi poranil tvář. Můžu jít do koupelny a ošetřit si tu ránu.“

„Běžte,“ řekl otráveně Dobrovský, jenž neměl žádnou radost z toho, že narazil na případ silvestrovského fantoma s vražednými sklony, který se zjevuje výhradně nad pekáčem s kachnou na olivách. V tu chvíli se vrátil technik a hned referoval: „Stopy tam pod oknem do kuchyně opravdu jsou, ale moc zřetelně se nerýsují, už je skoro kompletně zavalí sních. Velikost bot byla snad 44 a vypadá to na nějakou vojenskou obuv nebo možná i pohorky...“

„No dobře,“ vzdychnul Dobrovský. „Obejdi ještě dům i zahradu a podívej se, jestli tam nenajdeš další šlápoty. A ty pod kuchyňským oknem vyfotografuj.“

* * *

Technik si skočil do kuchyně pro foťák a šel na zahradu. Dobrovský vytáhl mobilní telefon a začal s kýmsi vyjednávat, aby si přijeli pro mrtvé tělo. Ti na druhém konci spojení kriminalistu zřetelně poslali k šípku, protože našťavaně vypnul mobil a zkoumavě se podíval na Filipa.

„Pane Kovalský... Je silvestr. Nikde se nepracuje. Budeme tu muset ne-

chat vaší zesnulou manželku do zítřejšího rána. Vlastně – teď už dnešního rána. Kolem deváté sem přijede náš doktor, který mrtvou ohledá, sepíše zprávu a oficiální příkaz, aby ji převezli k nám, na patologii. Musíme udělat pitvu.“

„Na patologii?“ Filip si pořád nedokázal spojit slovo „smrt“ s Evou.

Dobrovský vzdychl a trpělivě opakoval: „Její tělo musí na pitvu. Takový je předpis. Rozumíte mi?“

„Ano, rozumím...“ odpověděl bezbarvým hlasem režisér.

„Máte tu někde chladnou místnost, kde se dlouho netopilo?“

Pán domu ukázal rukou opačným směrem, než byla kuchyně: „V té části vily. Ty dveře napravo. Je tam pokoj pro hosty. Jděte přímo. Až na konec chodby.“

„Tak to bychom měli,“ konstatoval Dobrovský. Hned se obrátil k Romanovi a zeptal se: „Pomůžete nám přenést mrtvé tělo?“ Roman přikývl a společně s Dobrovským odešel do kuchyně.

Filip zůstal sám. Pár minut jen zíral do jednoho bodu ležícího kdesi na koberci v rohu místnosti. Když z chodby zaslechl šouravé kroky, zvedl hlavu. Nesli Evino tělo. Mlčenlivý kriminalista drží Evu za hlavu, technik za nohy a Roman přidržuje trup. Za nimi zádumčivě kráčí Dobrovský.

Režisér se zvedl z křesla a co noha nohu mine šel chodbou za strašlivým procesím. Eviny světlé vlasy, částečně spleené od zasychající krve, bezvládně visely, skoro se dotýkaly podlahy.

V pokoji pro hosty už na ně čekala Lenka. Položili Evu opatrně na postel.

Filipovi se náhle zatočila hlava, měl pocit, jako by v domě nebyl ani gram vzduchu. Nemůže se nadechnout! Bolest na prsou. Je to tu zase. Jako tenkrát, těsně před infarktem... Ještě jeden pokus, nadechnout se... Aaach – už je líp. Palčivá bolest pod hrudní kostí pomalu mizí. Kapitán Dobrovský stojí přímo před Filipem a otevřít pusu – určitě něco říká. „Co prosím?“ ptá se Filip zmateně.

„Kde tu máte nějaké prostěradlo. Potřebujeme přikrýt tělo,“ trpělivě opakuje kapitán.

„V té velké skříni napravo.“

Sněhobílá plátina se vyvrstilo, vzdulo se a rozvázně přikrylo Evino mrtvé tělo.

Filipa pekelně rozbolela hlava. Jako z dálky slyšel Dobrovského, jak říká Romanovi a Lence: „Budete muset jet k nám.“

„Cože? Proč?!“ panikařila Lenka.

„Musíme vám sejmut otisky prstů, sepsat podrobný protokol...“

Lenka vytřeštila oči: „Otisky? Teď v noci? Na silvestra? Co je to za ne-

smysl? Podívejte se – pan režisér prodělal před pár dny těžkou operaci, nemůžeme ho tady jen tak nechat! To snad pochopíte, ne!?”

„Sepsání protokolu, ani sejmutí otisků nebude trvat věčně. Pokud nechcete jít dobrovolně, budeme vás muset zadržet. Patříte mezi podezřelé a každé odmítnutí spolupráce s policií vám uškodí.“ Kapitánův chladný hlas nepřipouštěl námitek.

Roman se ale nezalekl: „Přijedeme na to vaše oddělení zítra dopoledne, i pro vás to bude pohodlnější. My nikam nezdrhneme, nebojte se.“

„Žádám vás, abyste ihned oba nastoupili do policejního auta!“ odpověděl mu drsně Dobrovský.

Lenka zbledla, šla do předsíně a začala se bez jediného slova oblékat. Na ulici před domem již byly oba vozy nastartovány. U volantu jednoho seděl mlčenlivý policista, druhé se chystal řídit policejní technik.

„Tak dobře, jedeme na oddělení,“ zavrčel Roman a šel si pro zimník. V předsíni se náhle otočil, udělal pár kroků zpět do pokoje a zeptal se Filipa sedícího v křesle v obýváku: „Jste v pořádku, pane režisére? Nemáme někoho zavolat, aby k vám přijel, postaral se o vás?“

Filip jen odmítavě zavrtěl hlavou.

Když kapitán Dobrovský zavíral vchodové dveře, směrem k Filipovi suše poznamenal: „Zamkněte se. Pečlivě. Na všechny zámky.“

Dveře se zabouchly, motory zavrčely, auta odjela. Na hodinách bylo půl druhé v noci. Už nikdo neodpaloval rachejtle. Všude kolem bylo ticho. Děsivé ticho...

* * *

Poprvé v životě se Filip cítil jako bezmocný stařec. Zhasnul světlo. Ví, že neusne, ale ve tmě se lépe truchlí.

Z tmavých rohů místnosti se začaly vynořovat vzpomínky na Evu. Jak se seznámili, jak společně chystali svatbu. A co když je to všechno jenom zlý sen a on se probudí a po jeho boku bude ležet jeho krásná, mladá žena? Díval se na dveře a tiše opakoval: „Vejde, vejdi, vejdi...“

Dveře se začaly otevírat. Do místnosti se vedral proužek slabého světla z chodby. Evina silueta! Přišla – jako vždy – na první zavolání. Pomalu a tiše se přibližuje k němu, k jeho křeslu. Už v té tmě matně rozeznává její tvář i vlasy spleené zaschlou krví. Její oči se na něj dívají tak nějak – jinak!

„BUM! BUM! PRÁSK!“ Filip sebou prudce trhnul. Leknutím se mu rozbušilo srdce! Otočil se k oknu, proběhl tam nějaký stín. To zase ten sousedovic kluk odpálil rachejtli přímo z jeho zahrady! Filipovo srdce zdivočele poskakuje v hrudi jako splašený kůň. A podivná Eva stále stojí před

ním s tím mrtvolně chladným výrazem ve tváři! Pátravě si Filipa prohlíží.
„Evo...Evičko...“ Její obraz mizí v bezedné hlubině...

* * *

Eva dvěma prsty opatrně strčila do bezvládného těla: „Filipe!?“ Sklonila se k němu. Zdá se, že nedýchá. Snažila se nahmatat puls. Nic. Rozsvítila světlo. Sáhla do minibaru, nalila si do sklenice pořádnou dávku koňaku a obrátila ji do sebe.

Potom se unaveně dopotácela do kuchyně, aby si vzala z linky svůj mobilní telefon. Vytočila číslo. Na druhém aparátu byla reakce okamžitá: „Evo – tak co?!“ skoro zakřičel do sluchátka Roman.

„Romane, kde teď jsi?“

„Dva domovní bloky od tebe. Sedím v autě.“

„Můžeš jít dovnitř. Už je po něm...“

Eva šla do koupelny, namočila ručník, stoupla si před zrcadlo a zkoušela si utřít z vlasů krev. Nešlo to. Zасhla. Vzdychnula, zatočila neposlušné prameny do provizorního drdolu a upevnila ho sponkou. Vchodové dveře otevřela právě včas – Roman už krácel po cestičce přes zahradu. Vklouzl do předsíně a ještě v zimmiku chytil Evu do náruče, přitiskl ji k sobě a začal ji zběsile líbat na tváře, na krk, na ústa...

Eva mu vyčerpaně zašeptala do ucha: „Miláčku, lásko moje, pojď, sedneme si někam, únavou se už neudržím na nohách.“

Šli pomalu do pokoje a drželi se za ruce. Roman se úkosem podíval na bezvládné Filipovo tělo: „Jsi si opravdu jistá...?“

„Ano. Neboj.“

„Ten má ale tuhé kořínky!“ vzdychnul Roman. „Čumí na tebe, jak jsi mrtvá, a nic! Nehne to s ním.“

„Máš pravdu. Myslela jsem, že zkolabuje hned. Pomohly nám až ty výstřely z poplašáku, který jsi vypálil na zahradě pod oknem. Představ si, že před tou střílbou ještě normálně dejchal. Skoro to vypadalo, že se chystal v tom křesle spokojeně usnout jako nemluvně! Byla jsem na mrtvici! Jo, zaplatil jsi všem?“

„Jasně! Za koho mě máš?! Kluci šli hned do nějaký hospody. Prý už na ně někde čekají tři holky. Na každého jedna. Lenka šla na nádraží, jede za tím svým do Pardubic. Jo, chtěla místo deseti tisíc dvanáct. Prej jí Dan v tý kuchyni praštil víc, než bylo původně domluvený.“

„Bíhá herečka okresního formátu! Pořádnou roli jí už nikdo nenabízí, tak se finančně hojí na nás! Dals jí to?“

„Dal. Musel jsem. Aby mlčela.“

„Jen aby se neprokeclí ti tví kámoši, že si na silvestra zahráli kriminalisty před slovným režisérem,“ řekla s obavami Eva.

„Klídek – ručím za ně. Je to skvělá parta,“ Roman vstal a šel si nalít koňak.

„Hráli příšerně! Kdyby nebyl v šoku, tak by jim na ten jejich šmíráckej výkon neskočil,“ rozčilovala se Eva.

Roman si s výrazem mlsného kocoura vnímavě prohlížel zdi obývacího pokoje. Obrazy, pár plastik, sošky z předminulého století. Eva ho láskyplně upozornila: „Tohle není zdaleka všechno, miláčku... V dalších místnostech je toho taky plno. Filip měl čuch na málo známé malíře, kteří se ale za pár let stali slavnými. Jednou říkal, že kdyby prodal všechno to, co tady máme, měl by nejmíň osm milionů. V eurech, samozřejmě.“

„Aha,“ polkl Roman zbytek koňaku. „To je síla.“ Podíval se na hodinky: „Je půl pátý. Neměl by mě tu nikdo vidět. Už pojedu...“

Eva přistoupila k Romanovi, svůdně se k němu přitiskla celým tělem a potom mu zašeptala do ucha: „Běž, miláčku. Musím se prospat. Dopoledne zavolám jeho dceři a s pláčem jí vylíčím, jak jsem se ráno probudila a zjistila jsem, že tatík v noci zaklepal bačkorama. Musím být zítra náležitě zoufalá a trpící,“ dodala Eva se svůdným úsměvem.

* * *

Dlouhý, vášnivý polibek na ústa. Roman spěchající přes zahradu ke svému autu. Konečně je po všem. Eva se rozhodla, že si nejdřív umyje hlavu, potom z kuchyňské podlahy setře filmovou krev, kterou jí zapůjčili známí z firmy, jež dělá technický servis filmovým kaskadérům. Nikdo nesmí poznat, jaké divadlo se tu v noci odehrálo. Slavný režisér Filip Kovalský přece zemřel ve spánku, sám od sebe, že?

Už směřovala ke dveřím do koupelny, když v tu chvíli si vzpomněla, že Filip před ní vždy pečlivě zamykal spodní pravou zásuvku svého psacího stolu. Co tam asi skrýval? Zvědavost zvítězila. Zašpiněné vlasy počkají!

Eva vyběhla po schodech do třetího patra, do Filipovy pracovny. Spodní pravá zásuvka byla podle očekávání zamčená. Eva tušila, jak postupovat. Rozhlédla se. Její pohled se zastavil na policiče se suvenýry z Číny. Opatrně nadzvedla velkou čínskou vázu a našla pod ní potřebný klíček. Odemkla šuple. Žádný poklad tam nebyl. Jen asi pět set euro v drobných bankovkách a jedna nezalepená obálka s jejím jménem! Eva z ní vyjmula list papíru, který byl konceptem dopisu určenému jí, a dala se do čtení:

„Moje milovaná Evičko!

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.